

Written by  
Sunday, 24 August 2008 15:12 -

---

வறேற்றிப்போய் நள்ளிரவில் வீடுவந்த  
வலேனிடம் ஆள் ஒருவன் கடிதம் தந்தான்.  
ஏற்றதனை வாசிக்க லுற்றான் வலேன்:  
"என்னரும்கைக் காதலரே கட்சைச்சேதி;  
நிறைநிரவு நாமிருவர் பிந்தோட்டத்தில்  
நடுநடுமே பசியதை எந்தாய்கண்டாள்!  
ஆற்றாத துயரால் என் தந்தை, அண்ணன்  
அனைவரிடமும் சொல்லி முடித்துவிட்டாள்.

கூடும் பத்தின் பெயர்கடெக்கத் தோன்றிவிட்டாய்  
கொடியவளே! விஷப்பாம்பே! என்றுதந்தை  
தடதடவென் நிருகையால் தலையில் மோதித்  
தரையினிலே புரண்டழுவார். அண்ணன் அங்கு  
மடமடவென் றகேகொல்லகை கிணற்றில் வீழ்ந்தே  
மாய்வார்போல் ஓடிப்பின் திரும்பிவந்து  
படப்பாவி தாலியற்ற பிறகும் இந்தப்  
பழதுநடை கொள்வதுண்டோ என்றுநந்தார்.

தாயோஎன் எதிர்வந்து தாலியோடும்  
சகலமும் போயினாடி இன்னும் என்ன!  
தீயாகிக் கொளுத்திவிட்டாய் எம்மையெல்லாம்!  
தெருவார்கள் ஊரார்கள் இதையறிந்தால்  
ஓயாமல் துற்றிடுவார்! யாம் இவ்வூரில்  
உயர்ந்திருந்தோம்; தாழ்த்திவிட்டாய் அந்தோ! நீ தான்  
பாயனும் விரித்ததிலே படப்பதுண்டா  
பதியிழந்தால்? மத்தேவி என்றுசொன்னாள்.

தந்தையார் அடி உன்னகைக் கொண்டுபோட்டுத்  
தலையறுத்துக் கொள்ளுகின்றனே என்பார். அண்ணன்  
அந்தமதியற்றவனகைக் கொல்வனே என்றே  
அருகிருக்கும் கொடுவாளைப் பாய்ந்தெடுப்பான்!  
இந்தவிதம் கொதித்தார்கள் இரவுமட்டும்!  
இனிஎன்னால் அவர்கட்குத் தொல்லவைவண்டாம்;  
சுந்தரனே, என்காதல் துரையே! உன்னதைத்  
துறக்கின்றனே இன்றிரவில் கடலில் வீழ்ந்தேரு

காதலியின் கடிதத்தில் இதைவாசித்தான்!  
கதறினான்! கடல்நோக்கிப் பறந்தான் வலேன்!  
ஈதறிந்தார் ஊரிலுள்ளார்! ஓடினார்கள்!  
எழில்வானம், முழுநிலவு, சமுத்திரத்தின்  
மீதெல்லாம் மிதக்கும் ஒளி, அகண்டாகாரம்  
மேலுபெருங் காட்சியில் ஓர் துன்பப்புகழ்போல்  
மாதுகடற் பாலத்தின் கட்சைநின்று  
வாய்விட்டதுக் கதறுகின்றாள் வசமிழந்தாள்:

Written by

Sunday, 24 August 2008 15:12 -

என்மைணந் தார் இறந்தார்;என் குற்றமல்ல;  
இறந்தவாடன மங்கலநாண், நல்லாடகைகள்,  
புனமைலர் குங் குமம் அணிகள் போனதுண்டு;  
பொன்னுடலும் இன்னுயிரும் போனதுண்டோ ?  
எனவாளும காதுலுக்கோர் இலக்கியத்துக்  
கிசைந் ததனில் உயிரியற்கை;நான் என் செய்வனே ?  
தனையடக்கிக் காதலினதைத் தவிர்த்துவாழும்  
சகம்இருந்தால் காட்டாயோ நிலவனே தான் !

கண்படதைத் குற்றத்தால் அழகியனானான்  
கருத்தேறி உயிர் ஏறிக் கலந்துகொண்டான் !  
பண்படதைத் இவ்வாலகைப் பல்லாண்டாகப்  
பெற்றுணர்ந்த நடுவானே! புனலே!கற்றீர்,  
மண்படபைபே காதலனில் காதலுக்கு  
மறுப்பதற்குக் கட்டுப்பாடதற்குக் கண்டார் ?  
புண்படதைத் என்னாடே, கமைமகைக்கீர்வலே  
பொழிகின்றாய் மங்கையர்மலே ! அழகின்றாயே!

ஆடவரின் காதலுக்கும் பணைகள் கட்டம்  
அடகைகின்ற காதலுக்கும், மாற்றமுண்டோ ?  
படேகன்ற அன்னிலைப்போல், மனைவிசெத்தால்  
பெருங்கிழவன் காதல்செய்ப் பணைகடேகின்றான் !  
வாடாத பப்போன்ற மங்கைநல்லாள்  
மணவாளன் இறந்தால்பின் மணத்தல்தீ தோ?  
பாடாத தனே க்கள், உலவாததென்றல்,  
பசியாத நல்வயிறு பார்த்ததுண்டோ ?

இளமைதந்தாய், உணர்வாதந்தாய், இன்பங்காணும்  
இன்னுயிரும் தந்திட்டாய் இயற்கதைத் தேவி,  
வளமையற்ற நஞ்சுடையார் இந்நாட்டார்கள்  
மறுக்கின்றார் காதலினகை கமைமகைறி!  
தளமை வலியில்லனே ! அந்தோ! என்றன்  
தண்டமிழின் இனிமைபோல் இனியசொல்லான்  
உளமாரக் காதலித்தான் என்னை!அன்னோன்  
ஊர்நிந்தை ஏற்பதனைச் சகிப்பனோநான் !

ஓரூயிரும் இரண்டுடலும் நாங்கள்!எம்மை  
உளிகொண்டு வடெப்பிவிட்ட கட்டுப்பாடே,  
தீ ராத காதலினை நஞ்சுத்தோடும்  
தீ யத்துவிட்டாய் என்றாள்.பின் ஓடிவந்து  
சீ ராளன் தாவினான் !வீழ்ந்தாள்!வீழ்ந்தான்!  
தமேபிற்றுப் பண்ணுலகும்!இருவர்தீர்ந்தார்!  
ஊரார்கள் பார்த்திருந்தார் கரையில்நின்றே  
உளம்துடித்தார்;எனினும் அவர் உயிர்வாழ்கின்றார்.

Written by

Sunday, 24 August 2008 15:12 -

---

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaathal.htm#dt116>